

OSTRUZINY.cz

Žebříček TOP 10 básní z PSANCI.cz

KVĚTEN 2008

1. **Nevěra v roce 1779** (od puero)
2. **městský pavouk** (od mr Scraper)
3. **Namoklá** (od Lizzie)
4. **Metastáze v souhvězdí Orionu...** (od Severka)
5. **Pohled z okna** (od nostalgik)
6. **LABYRINT** (od Adrianne Nesser)
7. **Polibek** (od prostějaneK)
8. **Smutek** (od Hledající)
9. **Yesterday** (od mňousek)
10. **Pohled mým směrem** (od Zorik von Masimo)

*. **Hej ty...** (od LUKiO)

Nevěra v roce 1779

autor : puero

Přichází.

Figaro!

Figaro!

Chvíle na níž jsme se těšili.

Pod akordy smyčců šumí Mozart

a ona mu odepíná košili.

Ne, ano, ne, ano, ne.

Štukatérské ozdoby barokního sálu,

před okny hoří svíce a on si vzpomene,

že venku ve sněhu nechal šálu.

*„Račte maestro, čekám na vás, ba co více!
Již jsem poručila sluhům odnést víno do ložnice.“*

Ach osvícenství - pudr, paruky v každém šuplíku,
devatero sukniček, střevíce a...ach ano ty korzety.

Svatá prostoto. A těch knoflíků!

Je jich plná dlaň.

„Hrabě, snad...mne nechcete..! Bože chraň!“

Královské metresy, baronky, komtesy

na ložích s nebesy

vzdychne si každá

a snad je to mravní vražda.

*„Sluší vám, drahá, pohled lačné upírky.“
„A vám zas Monsieur...sundané trenýrky.“*

A nebem Jupiter bliká

s trpělivostí času co tiká

v budících budících úsvit.

Do noci povede prchající šílence

- milence. Snad k další milence.

A zrádně se vypaří až hvězdy zajdou.

Ráno pak služebné, dívíc se strašně,

překvapeny ve sněhu najdou

tu šálu v Jupiterově kašně.

městský pavouk

autor : mr Scraper

zahodil obnošené rukavice
jakémusi důchodci do tváře
pak mu podtrhl nohy
a vyválně v prachu
jeho kabát polil rumem
-prý aby hezky voněl-
a s napěchovanou peňěženkou odkráčel
hledat prodavače pouličního štěstí
na hliníkové lžici si ohřál večeři
-je navyklý na nitrožilní stravu-
zalehl na matrace
a čekal jako pavouk
na svou další bezbrannou oběť

Namoklá

autor : Lizzie

.

Klišé

Sukýnky ze snů
padaly do načernalých louží

A najednou v rotacích kroků
hledáš vlastní otáčející se svět

Zmodralá atmosféra,
možná skryla ti červeň studu

Cítilas obrys tvého srdce...

to v prstech jen pocit žalu
A někde mezi nebem a zemí

...skrývaly se hlty vodních odpovědí.
/tvých/

Šála ve francouzském stylu
čechrala si vlasy pod nebem
- poprvé chytila svůj šarm

A pak v odlesku kaluží
vidělas ten opravdový svět
...dvou očí,

co někdy proplakaly by i první
"naposled"

Klišé

...a podruhé už ho ani ty
neustojíš

.

Metastáze v souhvězdí Orionu...

autor : Severka

*

Než kouř se odporoučí
z rozpraskaných rtů
i ze silnice

řeknu

že podobáš se souhvězdí
na mém levém rameni

že jdeme po oblacích
jak po asfaltu
do ulice

kde stíny
prošacují kapsy

jako by někdo za náplasti
vypisoval odměny

Asi vytušily...

že se jen tak nerozpustí
tvé děti ve mně

- puchýřky ve rtuti

jak upomínka ze zastavárny
jak křídlo
na jediné užití

když
v horečkách bez příznaků

bloudíme nocí
kolem domů

počítáme metastáze

a ty

podobný Orionu

přisaháš

že přiopilé prsty
teploměrů
malomocní láskou

*

Pohled z okna

autor : nostalgik

Skanzen dávných Záběhlic,
dva staré domky se zahrádkou
Dvě mívá ten pohled tváře:
též vůz se znakem taxikáře
před moderní z plastů brankou
dvojicí střežen popelnic

Zde kdysi, let už je to víc,
radové galérku pražskou
naháněli do žaláře,
v sousedství na skromné faře
při křtu držena svou matkou
další „kočka“ ze Záběhlic

Jen fotky skládám do krabic
Nad Botičem jak stál bych lávkou,
to horoskop šel do Vodnáře
když služka s učněm od pekaře
před zámku fasádou hladkou
snili při vůni borovic

Též idyla má rub a líc
Dnes ten kout je hyzděn skládkou
odkud zvolna, přímočaře
na ubohé veze káře
bezdomovec, chůzí vratkou,
rzivé kusy kolejnic

LABYRINT

autor : Adrienne Nesser

Život a nadsázka
štěstí.
..pád..
a malá ukázka
jak mi schází.

Hodina je dlouhá
a den?
nedá se změřit.
přestala jsem věřit.

Život je procházka
beznaděj
nikdo mě nelaská
nechci už chodit.

Labyrint
život
tolik cest a jeden cíl.
bloudím
Tebe nikde nevidím

nehledám,
ale doufám..

Polibek

autor : prostějaneK

Ukrutně jemný polibek na šíji
jediným dotykem rozum můj zabíjí,
vražedně lehký dech
mi čmárá po oknech,
že lidé občas něco málo zkazí
- z té věty mě nehorázně mrazí.

A pak, když pár slov uhodí do čela,
říše, kdysi krásná, smogem se zastřela
a nevidím už tady jeden světlý bod.
Snad ti to teď přišlo tuze vhod
- svobodou zabít moje sny o zvonech.
Já teď jen rozvěsím košile po hrobech

a dál budu vzývat krásu světa,
pak prosit Boha, ať láska v lidech vzkvétá,
ať nepronese už se nikdy prázdná věta,
která tobě jedinému dává právo veta.

To, co bylo, smetem pod koberec
a z hladkého kruhu stal se ostrý čtverec,
který řeže břitkostí svých hran
a zveličuje prostou osamělost rán,

kdy budím se až k smrti znuděna.
Jestli i ty, je to moje odměna
za popraskané rty posypané solí

- dřív k smrti rády líbaly
ale teď??

Teď už jenom bolí...

Smutek

autor : Hledající

Smutek

Je v něm tolik poetiky
jak v zasněžené krajině
když předvádí své zrádné triky
Křišťálová bohyně

Je v něm tolik barvy
jak v krásný den podzimní
když v přírodě jsou malby
které mysl uklidní

Dokáže být naléhavý
jak slunce v letní poledne
když dech se stane namáhavý
a krása slunce pobledne

A zas se vrací ke mně
jako ptáci na jaře
jeho píseň zní tak temně
jak vítr na Sahaře

Yesterday

autor : mňousek

Yesterday nebo-li včera
vstal jsi a odešel
bez jediného slova
možná už napořád /nevím/.

Maybe nebo-li možná
mělo být vše jinak,
tohle se nemělo stát,
ale stalo se /bohužel/.

Away nebo-li pryč
všechno odplavalo
a já Ti nestačila říct,
ty dvě slova /však Ty víš/.

Miss you nebo-li chybíš mi,
chtěla bych vrátit čas
a napravit ty blbý chyby,
co způsobily strast /z lásky/.

Goodbye nebo-li sbohem
je poslední co můžu říct
v duchu se s Tebou loučit
a vzpomínat s láskou.

Pohled mým směrem

autor : Zorik von Masimo

Poprvé a jako pokaždé
se cítit jako šlapka
když stojím na jevišti
kde mají slova zaznět
čekat na odsouzení
a první rány
kdo mi dá poslední?

Fantazie nebo skutečnost?
tak proč stojíš v rohu
a nic neříkáš?
naslouchat krutým tónům
tohle je moje poslední píseň
a poslední noc s tebou?
Možná ano
- možná ne...

V davu diváků
díváš se na mě jako jediný
tak nějak plaše
a já vím
že mě k sobě dál už nepustíš
že už neuslyším
jak ti bije srdce...

Rozvážně a sebejistě...

Skok do propasti
já už riskovat s tebou
nikdy nebudu
ale vždycky budu milovat
tvoje klidné oči na mně...

Miláčku, tak se se mnou rozděl
o svoje city
pokud máš dost odvahy
já už dávno držím u hlavy zbraň
jsem víc než tělo a šat
jsem taky tvoje mizerná žena...

***Tak pusť mne k sobě
blízko
jak jen toužím být
dostatečně blízko pro mě
abych slyšela tvé srdce bít
a zůstanu tam
když zašeptám
jak miluji tvé klidné oči na mně
věděl jsi vůbec ty sám
že já měla své na tobě
když jsem stiskla spoušť?***

